

הבימה
התיאטרון הלאומי

השוטר אדולף איי

מאת אפרים קישון
מחזה: דניאל לפין

מאת אפרים קישון
 מחזה דניאל לפין
 בימוי מיכה לבינסון
 תפאורה נטע הקר
 תלבושות עפרה קונפינו
 תאורה פליס רוס
 מוסיקה, עיבודים וניהול מוסיקלי עידן סוכובולסקי
 כוריאוגרפיה צחי פטיש ודני רחום "שקטק"

משתתפים
 השוטר אזולאי מוני מושונוב
 אלברט, פקח הג"א גבי עמרני
 לפקוביץ', רב פקד במשטרת יפו אריה מוסקונה/דב רייזר
 בור'אנו, סמל במשטרת יפו פני קידרון
 בטי, אשתו של אזולאי רותי לנדאו
 פרנץ קישהונט/הורוביץ/סדרן רוברט הניג
 עמאר שלומי קוריאט
 מימי אלינור פלקסמן
 תמהוני שמוליק כהן
 רוכב טוסטוס/קאקטוס מני פלורנטין
 רוכב אופניים/ציון/מלצר לירון לוי
 דנינו/מלצר יניב הלפגוט
 זונה/בחורה מירב הררי
 זונה/בחורה נועה גודל
 זונה/רקדנית בטן לירון יואלי
 ביקו נצר אלוני

שוטרים/שודדים/חרדים/שכנים/לקוחות במסעדה/צופים בקולנוע:
 גבי עמרני, רוברט הניג, שלומי קוריאט, שמוליק כהן, מני פלורנטין,
 לירון לוי, יניב הלפגוט, מירב הררי, נועה גודל, לירון יואלי, נצר אלוני

מנהל הפקה יוסי שמן רובין
 עוזרת במאי מיכל איזיק (שטרנליב)
 מנהלת הצגה דנה כץ נעמן
 עוזרת למעצבת תפאורה נועה פלס

יצור מכוניות מגמא
 יצור פטיש אוויר ליעד גורדון

פעלולי אופניים - ערן לביא, הדרכת אידיש - שלי שרמן,
 הדרכת ערבית - חאלד מאיר, הדרכת ריקודי בטן - ענת רחום

עריכת תכניה רות טון מנדלסון
 תחקיר וכתובה רמי סמו
 צילום בחזרות וצילום רקע לבמה ג'ראר אלון
 עיצוב הדס צוקרמן
 הפקה McCann Erickson

הצגה ראשונה: 19 בנובמבר 2009, בית החייל
 משך ההצגה שעתיים וחצי כולל הפסקה

תודות: "בית מורשת" - מוזיאון המשטרה, קרית אתא.

תודה והערכה למעבדת יחזקאל בנימיני - שירותי אלקטרוניקה: תיקונים, השכרה,
 מכירה, הדרכה, שירות, התקנות ועבודות מיוחדות. רח' כרמיה 17 ת"א, 03-6857755

מוטורולה ישראל | MOTOROLA
 מנות מוטורולה המכוונת | motostore.co.il

הצילומים הם מהאוסף הפרטי של משפחת קישון

השוטר אזולאי

המחזה

« סיפורו של אברהם אזולאי, שוטר שלומיאל, טוב לב ומסור, שלא הצליח להתקדם מעל דרגת שוטר מקוף במשך עשרים שנות שירותו במשטרה. אזולאי גאה במעמדו, אוהב את עבודת השיטור ומשקיע בה את כל כולו, אך ללא הועיל. כישלונותיו מביאים את מפקדיו, פקד לפקוביץ' וסמל בור'אנו, למסקנה כי עליהם לפטר אותו, למרות הקושי ולמרות הבורקסים של אשתו, שחביבים עליהם במיוחד. לאחר שנכשל במרדף אחר מכונית גנובה ומפוטר, מחליטים אנשי העולם התחתון, כהוקרה לשוטר המועדף עליהם, לארגן פשע מושלם, להביא לכך שיפענח אותו ולהשאירו במשטרה. אזולאי, בתמימותו, כמעט ומכשיל את הפשע המבויס, אך בסופו של דבר ובאדיבות חבורת הפושעים, הוא "מסכל" אותו ומועלה בדרגה. למרות הצטיינותו, הוא מפוטר. עיבוד בכורה לבמה של הקומדיה הקולנועית הרביעית של אפרים קישון. הסרט היה מועמד לפרס האוסקר, זכה בפרס "גלובוס הזהב" לסרט הזר, בפרס הסרט הזר בפסטיבל הסרטים של ברצלונה, בפרס הבמאי בפסטיבל מונטה-קרלו ובפרס השופטים באטלנטה. »

בשיתוף
 משה ולאון אדרי

סרטי יוניטד קינג | UNITED KING FILMS

THE FIRST INTERNATIONALLY ACCLAIMED ISRAELI FILM
 Monte Carlo International Best Production 1972
 Award Nominee
 Foreign Film
 Hollywood Foreign Press Golden Award 1972 BEST FOREIGN FILM

NHNSZCZC NYJ474 LCA121
 ILTX HL UNXN 138
 FAX BEVERLY HILLS CALIF 138 1/50 9 507P PST VIA WU1
 LT
 EPHRAIM KISHON 48 HAITNADEV STREET AFEKA
 69 690
 AGAIN OUR CONGRATULATIONS YOUR PICTURE THE POLICEMAN ONE OF FIVE NOMINATED ACADEMY FOREIGN LANGUAGE FILM AWARD STOP ACADEMY HAS RESERVED ONE AIRLINE AND HOTEL ACCOMMODATION FOR YOU TO ATTEND ACADEMY AWARDS PRESENTATION AND GOVERNORS BALL AFTERWARD AS ACADEMY GUEST STOP SCHEDULE
 COL-48 69 690
 PAGE 2/50

ARTS AND ENTERTAINMENT
Newest folk here is a Kishon comedy
 By MARK SEGAL.
 EPHRAIM Kishon, Israel's indefatigable humorist, just completed a new film, "The Policeman," to be precise, about a policeman and his life. The film is called "Polizman: An Evening" and will be premiered tomorrow evening. Kishon relates "it" tailored to fit Shaike Oshri, the comedian-mime who formed the film's

The Policeman

By Ephraim Kishon

Play By Daniel Lappin

The Play

Azulai is a soft-hearted naive and gentle police officer in Jaffa, who has never caught a criminal. He has been on the force for 20 years, and his contract is up for renewal. His superiors want to send him to early retirement, but he would like to stay on the force. About to be fired for his dismal record, his outlaw pals come to the rescue, staging a fake robbery way, to help him keep his job. A Golden Globe winner for Best Foreign Language Film and an Academy Award nominee in the same category.

Humor, in Israel's Spelled 'Kishon'
 Kishon, Israel's foremost creator of SALLAH.

Academy Award Nominee Best Foreign Film

THE POLICEMAN
 Some man can't do anything right. But then there is the man who even when he's doing nothing, does it wrong.

"IN THE SPOTLIGHT" By Louise
 The Policeman - Delightful, Wistful, Colorful Israeli Film

THE POLICEMAN
 A heart tugging field day devised
 TODAY!
 Thanks to the Hollywood Foreign
 This year the Best Foreign Language Film speaks Hebrew

"THE POLICEMAN"
 By Ephraim Kishon

THE POLICEMAN
 A new comedy by Ephraim Kishon
 A heart tugging field day devised
 TODAY!
 Thanks to the Hollywood Foreign
 This year the Best Foreign Language Film speaks Hebrew

Directed by **Micah Lewensohn**
 Set design by **Neta Haker**
 Costume design by **Ofra Confino**
 Lighting design by **Felice Ross**
 Music, musical arrangements
Idan Sochovolsky
 Choreography by **Zahi Patish**
 and **Danny Rachom** "Sheketak"

The Cast

Constable Sgt. Azulai **Moni Moshonov**
 Albert, Civil Defense Supervisor **Gabi Amrani**
 Capt. Lefkowitz
Arie Moskona/Dov Reiser
 Senior Sgt. Bejerano **Pini Kidron**
 Betty; Azulai's Wife **Ruth Landaw**
 Franz Kishonet/Horovitz/Usher **Robert Hoenig**
 Amar **Shlomi Koriat**
 Mimi **Elinor Flaxman**
 A confused eccentric **Shmulik Cohen**
 Motor Scooter Driver/Cactus **Meni Florentin**
 Bicycle Driver/Zion/Waiter **Liron Levi**
 Danino/Waiter **Yaniv Helfgot**
 Prostitute/Girl **Merav Harari**
 Prostitute/Girl **Noa Godel**
 Prostitute/ Belly Dancer **Liron Yoeli**
 Biko **Netzer Aloni**

Policemen/Robbers/ Ultra Orthodox /
 Neighbors/Restaurant Clients/Cinema
 Audience: Gabi Amrani, Robert Hoenig,
 Shlomi Koriat, Shmulik Cohen, Meni
 Florentin, Liron Levi, Yaniv Helfgot,
 Merav Harari, Noa Godel, Liron Yoeli,
 Netzer Aloni

Stage Manager **Yossi Shemen Rubin**
 Assistant Director
Michal Isaak (Sternlieb)

Programme editor Ruth Tonn Mendelson
 Research Rami Semo
 Photography in rehearsals Gerard Allon
 Graphic Design Hadas Zukerman
 Production McCann Erickson

Opening 19 November 2009,
 Beit Hahayal Theatre
 Length two hours, 30 minuets, including interval

מאפיינים בהומור של קישון

הבטחה לסאטירה של קונצנזוס

ההומור של קישון מבוסס על יסודות אירוניים וסאטיריים שנועדו ללגלג, לעקוץ, לפגוע בנקודות תורפה, תוך מתיחת ביקורת מתונה וקונסטרוקטיבית. קישון פתח את מדורו הסאטירי במעריב ב-14 במאי 1952 בהבטחה לסאטירה של קונצנזוס. אין לו, כביכול, מחויבות לאידיאולוגיה ולערכים לאומיים מקודשים. אולם הוא "מתקיף בעיקר את האינסטרומנטים" השונים של הממסד... אותם תאים קטנים הממרמים את חייו של האזרח הקטן... אינו מערער על הממסד". הדמויות המתוארות הן סטריאוטיפיות. הוא מנסה לתאר ולאחר את האב-טיפוס, את הדפוסים הכלליים של התנהגות האדם של החברה באמצעות דמויות מייצגות. עם זאת, אין הוא נמנע לעתים מלנקוב בשמותיהם של אישים פוליטיים. כבכל סאטירה הוא מפגיש את מושא הביקורת עם מצבים נלעגים ודן אותו בלשון עוקצנית. אולם העלילה כפופה במרבית המקרים ללקח שיש להפסיק, מבחינה זו הסאטירה אינה קטלנית ואינה מותירה את קורבנה מדמם. זו ביקורת מרוסנת, אם כי מכוונת היטב ולעתים אפקטיבית.

על מה שראו עיניו

ההומורסקות כתובות בדרך כלל בגוף ראשון והמספר הוא בן דמותו של קישון. הוא כתב 'על מה שראו עיניו' ועל החוויות שעברו עליו כמכבש. הדמויות מוצגות במצבים קומיים, ודיבורן במקרים רבים יכול להתפרש באופן שונה לגבי כל דמות, ובאופן אחר לקוראים המבינים את דו המשמעות ההומוריסטית. משחק זה בין המשמעות הגלויה והתמימה של הדברים לבין כוונתם הסמויה, לכאורה, בונה את האפקט האירוני. קישון מחזק אפקט זה בפעולות לשון שונים כמו הסוואה, התחזות, היתממות, הגזמה, תיקוף והיתול. אחת הטכניקות הבולטות של קישון היא שילוב של העצמת האבסורד לממדים חובקי כל ושבירתו בפואנטה בלתי צפויה. בדרך זו הוא מתאר טיפוסים שונים הנקלעים למצבים הממחישים את חולשותיהם ואת תחלואי החברה שהם חלק ממנה. דרך הומוריסטית זו מקלפת את המיגון ממי שמנסים לטשטש ולהסוות את חולשותיהם ואת קטנוניותם ולהיות חסינים כלפי חוץ.

פס ייצור של ביטויים חדשים

השימושים הלשוניים שקישון, העולה החדש, מפגין בשפה העברית מפתיעים בגיוונם ובמקוריותם. הוא הצליח לגבש תוך זמן קצר לשון וסגנון ייחודיים לו. תרומתו לז'אנר הלשוני המתהווה בארץ קשורה בעיקר למושג ניאולוגיזם. במובנו הקלאסי מדבר המושג על צירוף ניב מקורי אל צורה בלתי צפויה. חיבור זה יוצר תבנית לשונית חדשה. קישון התביית על הצד הקומי של הצירופים ועיצב תבניות מפתיעות ששברו ניבים כבולים. אביא כמה דוגמאות:
'הלוך ושוב ותזור חלילה וחס' (שמו הולך לפניו);
'ירדתי ממכנסי פלאים', 'גבר בגיל המדידה', (אלף גדיא וגדיא);
'כל הארץ מדן ועד נגב', להצהיר 'קבל עם ועדות המזרח', 'איש הקוטב המזרחי', (העולה היורד לחיינו)

למעלה: רוברט הניג, פרנץ קישונוט ומוני מושונוב מימין: אפרים קישון ושייקה אופיר למטה: קישון בצעירותו

"השימושים הלשוניים שקישון, העולה החדש, מפגין בשפה העברית מפתיעים בגיוונם ובמקוריותם"

ספרו הראשון, "העולה היורד לחיינו", יצא בשנת 1951. מאז כתב כחמישים ספרים עבריים שתורגמו ל-38 שפות וזיכו אותו למעמד של הסופר הסאטירי הנקרא ביותר של כל הזמנים

'פס-ייצור' זה של ביטויים חדשים הנציה מטבעות לשון המקובלות גם בימנו כגון: 'זבנג וגמרנו', 'לגמוז', 'באחד האמשים', 'תרבות ים-תיכונית'. קישון הוכיח שהעשרת לשון היום יום אינה מותנית בהכרח בשליטה מלאה ומחלטת בשפה. מי שרגיש לשפה ולהוויה הסובבת אותו יכול להעשירה מתוך שגרת הדיבור העממי בחיי היום יום. מן החסר הלשוני עשה קישון מעלה גדולה. קישון עצמו מסביר זאת בדרכו: "הייתי במשך שנים רבות תייר בשפה, וכמו כל תייר סקרן, הבחנתי בתופעות שהילידים אדישים כלפיהן" (לונדון-קישון). עזריאל קרליבך מייטיב להביע התפעלותו מכישוריו הלשוניים של קישון בעברית ומיכולתו לחרוג מן המוסכמות שבשפה ולהתפלל בה: "רק שייגין' כמוך, שאפילו אינו מרגיש שאינו מרגיש, שאינו חש כלל כמה משכנתאות של מורשת הדורות רובצות על כל תג והגה - יכול להתחצף ולגשת אל זו בת השמים, ולגלות בה פנים חדשות שלא כהלכה" (קרליבך, אחרית דבר).

גברת פריון העבודה

אחת התחבולות הקומיות של קישון היא הענקת שמות מצחיקים לגיבוריו, כמו ד"ר בר-ביצוע, גב' כלניות, מר פדיון האב, גב' פריון העבודה, תכסיס קומי זה שגור בכתיבה הומוריסטית, אולם קישון טובע בו את חותם התקופה. עם עלייתו הבחין כי אחד הגילויים ליצירת תרבות חדשה היא הנטייה להחליף שמות משפחה גלותיים בשמות עבריים למהדרין. הוא הגמיש תופעה זו לאבסורד מכוון. כדוגמה נביא את הסברו ליצירת השם 'גב פריון העבודה': בהיותו באולפן עציון בירושלים קרא בעיתון כותרת - 'שר האוצר בעד הגברת פריון העבודה'. הוא התייגע הרבה כדי לתהות על סוד הקשר האינטימי שבין השר לבין אותה גברת. הפענוח הוביל אותו לשימוש הקומי. ברור שכאן הוא נסתייע בכתיב העברי נטול הניקוד המאפשר לו להמציא אי הבנות מבוקרות. אמצעי הומור אלה מאפשרים לצייר את התקופה בצבעים ססגוניים, שאפילו יש בהם הטיה לצד ההפרזה וההגזמה, עדיין הם מייצגים גוונים אותנטיים מן השטח. כך מתפרשת העלייה והקליטה וכל המתרחש בארץ כהתמודדות אישית ולא כהגשמה בפועל של ייעוד היסטורי. האידיאולוגיה והערכים הלאומיים מתורגמים אצלו לריטוריקה מנופחת ולקלישאות המקוטבות למשבר העלייה החרף. המאבק 'האמיתי' להישרדות יום-יומית מתנהל על קרקע המציאות בעולם מחוספס המציב אתגרים פסיים, תרבותיים ואקולוגיים.

מתוך: "עולים וקולטים בשנות ה-50 בראי יצירתו של אפרים קישון" מאת נתן בכרך, משרד החינוך והתרבות.

"אחת התחבולות הקומיות של קישון היא הענקת שמות מצחיקים לגיבוריו, כמו ד"ר בר-ביצוע, גב' כלניות, מר פדיון האב, גב' פריון העבודה"

אפרים קישון

סופר, הומוריסטן, עיתונאי, מחזאי, מפיק ובמאי. נולד בשנת 1924 בבודפשט, הונגריה. למד באוניברסיטה לתולדות האמנות וסיים את האקדמיה הגבוהה לפיסול מתכת. בתום מלחמת העולם השנייה, לאחר שנמלט ממחנות ריכוז הונגריים, גרמניים ורוסיים, עלה לארץ בשנת 1949. למד עברית באולפן "עציון", ירושלים והגיע לרמת שליטה גבוהה בשפתו החדשה. ספרו הראשון, "העולה היורד לחיינו", יצא בשנת 1951. מאז כתב כחמישים ספרים עבריים שתורגמו ל-38 שפות וזיכו אותו למעמד של הסופר הסאטירי הנקרא ביותר של כל הזמנים. מחזהו הראשון, "שמו הולך לפניו", הועלה בתיאטרון הלאומי "הבימה" בשנת 1953 והינו אחד מתוך 14 המחזות ומחזות הזמר שכתב. יצירותיו התיאטרליות כגון "הכתובה", "תוציא את השטקר", "הו, הו יוליה" ו"סאלח שבתי", בוימו על ידו בתיאטרון הישראלי ומוצגות בכל רחבי העולם. מחזותיו החדשים: "משפט האבהות של יוסף הנגר" ו"פתוח לרגל שיפוצים", מוצגים בהצלחה על במות העולם. סרטיו: "סאלח שבתי" (1963), "תעלת בלאומילך" (1969) ו"השוטר אזולאי" (1971), זכו בפרסים בינלאומיים, בין השאר בשלושה פרסי "גלובוס הזהב" בהוליווד ובמועמדות כפולה לפרס האוסקר. בשנים האחרונות, יצא לאור רומן סאטירי מפרי עטו על אודות פשעי הגזענות - "שעיר, לעזאזל", וכן הספר "עד מדינה" - קובץ סאטירות פוליטיות שנכתבו על ידו מאז עלייתו לארץ. החל משנת 2002, מודפסים מחדש ספריו: "ספר משפחתי", "הגינג'י עם המפתח", "ספר המסעות" ואחרים, והם נכללים תדיר ברשימת רבי המכר. זכה בתואר "דוקטור לפילוסופיה" ממספר אוניברסיטאות בארץ ובעולם. בשנת 2001 נמנה עם המועמדים לקבלת פרס "נובל" לספרות. בשנת 2002 זכה בפרס ישראל על מפעל חיים ונבחר ל"איש השנה בספרות". אפרים קישון נפטר בתאריך 29.1.2005 בשוויץ ונקבר בבית הקברות "טרומפלדור" בתל אביב.

הצד השני של קישון

זאב רב נוף

פרובלמטיקה של איש אחד
אפרים קישון הוא סטיריקן-פארודיסט ואמן הפיליטון הקצר, שבו האדם - או יותר נכון הקריקטורה שלו - אינו מטרה אלא אמצעי להביע משהו כללי יותר. כשבא קישון לקולנוע הוא נתקל בבעיה: לא הייתה לו די נשימה בשביל סיפור רצוף וארוך, המעמיד את האדם-הגיבור במרכז. לכן היו הסרטים על סאלח שבתי ועל ארבינקא לא סרטים על בניית אדם אלא סרטים על בעיות סוציולוגיות ופסיכולוגיות פלוס אוסף של בדיחות שכל אחת מהן היא פיליטון קצר.

"השוטר אזולאי" הוא פרשה אחרת. מעולם לא עלה על דעתו, שקישון ירשה לעצמו לנסות ולהכניס רוח צ'כובית לסיפוריו, רוח של צחוק עם דמעות. זהו לא רק הומור מסוג קשה יותר, אלא גם אחר לגמרי. "השוטר אזולאי" מתאר פרובלמטיקה של איש אחד, יוצא דופן, שאינו פותר את הבעיות שלו. בסופו של דבר, גובר העצב על הצחוק. קשה לשמור כאן על הטעם הטוב; קל יותר ללעוג לגיבור מאשר לצחוק עם הגיבור; אבל קישון הצליח לבלום כל חשק ללעוג לאברהם אזולאי, אינך יכול להישאר אדיש כלפי אזולאי. גם אינך יכול לרחם עליו. אתה אוהב אותו ומוזר מאוד, גם מכבד אותו.

שוטר מקוף

הרעיון אינו של קישון. זהו רעיונו של שייקה אופיר. קישון ישב איתו על החומר, והוא שכתב את התסריט. לא נאמר לנו מהו מוצאו של שוטר המקוף אברהם אזולאי, העובד ביפו. הוא מדבר ערבית צרפתית וידיד, הוא אוהב את הבריות, הוא אוהב את אשתו, אין לו ילדים, הוא "משוגע"

אחרי המשטרה אבל המשטרה אינה "משתגעת" אחרי. לאזולאי יש כוונות נהדרות, אהבה רבה ואף אשליות פז וחלומות בדולה לגבי עצמו, אך הוא שוטר רע מאוד, הרע ביותר, מבחינת המשטרה. הוא סבור לתומו כי הוא שומר סדר, אך לאמיתו של דבר נוצר סביבו גן עדן של פשיעה. הוא רואה ואינו שומע, הוא מכונס בתוך עצמו. מגיע הרגע המכריע: חידוש החוזה שלו. אזולאי יודע, כי אין רוצים לחדש עמו את החוזה; המשטרה היא כל חייו. הוא נופל אפוא ממצב רוח למצב רוח, מייאוש להתפארות כי הוא, אזולאי, הוא שאינו רוצה לחדש את החוזה.

לא יוצלח מקצועי

יש כאן שלושה מישורים מקבילים ומשולבים: סיפורו האישי של אזולאי, פיליטונים "ציבוריים" ואזולאי החולם. אנו יודעים מעט עובדות על אזולאי אך אנו יודעים לא מעט על אופיו ועל היחס שלו אל החיים, אל העבודה ואל האנשים. את החומר לפיליטונים מספקת פעילותו היום יומית העשירה של אזולאי. הפיליטונים - אזולאי והשוטרים, אזולאי והדתיים, אזולאי והמשלחת הצרפתית, אזולאי והחבלן המדומה - הכל מרוכז, יעיל וקולע. אזולאי החולם רואה את עצמו בעיני רוחו כגיבור, כמאהב, ככובש. הקטעים הללו מגוונים את הדמות ומוסיפים לה לפלל, אף כי אינם מקוריים ביותר.

אנו צוחקים בלי הרף, לעיתים יש לנו דמעות בעיניים, ואנו בטוחים שעל אף המפולת יש סיכויים לאברהם אזולאי גם במקצוע אחר, ואולי גם במקצוע החדש הוא יהיה לא יוצלח מקצועי.

"דבר השבוע" 9.7.71

זאב רב נוף (1926-1979)

עיתונאי, במאי ומפיק. בעשרות שנות פעילותו במערכת עיתון "דבר", קנה לו מוניטין כמבקר הסרטים היסודי ביותר בעיתונות הישראלית.

"אינך יכול להישאר אדיש כלפי אזולאי. גם אינך יכול לרחם עליו. אתה אוהב אותו ומוזר מאוד, גם מכבד אותו"

אפרים קישון על "השוטר אזולאי"

כשהסתיימה העבודה על "תעלת בלאומילך", היה לי רצון לעשות משהו אחר. לא רציתי לחזור על עוד "סאלח", "ארבינקא" או "תעלת בלאומילך". זאת בעצם כוונתי עד עצם היום הזה. התאהבתי בשייקה אופיר, והזדמן לי המזל לעבוד עם השחקן הענק הזה בארבעה סרטים. ב"שוטר אזולאי", התרחש דבר שלא קרה לי מעולם. התסריט לא נכתב מסיפור או מהומורסקה כמו הסרטים האחרים, אלא במיוחד עבור התופעה החד פעמית שנקראה שייקה. "תעלת בלאומילך", לדוגמא, כבר היה תסכית שזכה בפרסים, לפני צילומו כסרט. לאזולאי לא ברור שאינו מתאים להיות שוטר וזאת בעצם הטרגדיה. אילו היה ברור לו, אז כל הסיפור לא היה כל כך מרגש. הוא חושב עצמו לשוטר מצויין, הוא מרגיש שהמשטרה היא כל החיים שלו. בגלל שהוא היה איש טוב ואהב ילדים, אני חושב שהוא היה צריך להיות מורה. אולי אפילו רב. אבל בשום אופן לא שוטר.

אפרים קישון, 2003

תעודת מינוי

המספר 7832 חדרגה רב שוטר
השם אברהם אזולאי
הנו שוטר במשטרת ישראל ומוסנות לו
הסמכויות והחסינות של שוטר בדרגתו
החתימה 1.3.61

אני הייתי אזולאי

שייקה אופיר

"זה תפקיד שונה מכל תפקידי השוטרים האחרים שעשיתי אצל קישון. ב"ארבינקא" ו"בתעלת בלאומילך", הדמות הייתה אפיוזודית, פסאדה של שוטר מצחיק. בחזרות הייתי אומר לקישון, צריך לעשות פעם תפקיד ראשי מהשוטר הזה. יש בו המון חומר, המון פיקאנטיות. לפני מספר חודשים, החלטנו להיפגש ולראות האם יש לנו חומר לסרט. התברר שיש, ובמשך חמישה שבועות ישבנו יום יום. כך נכתב התסריט. דמויות הדומות לאזולאי, חרותות בזיכרוני מילדותי בירושלים. אני הייתי האשכנזי היחיד בכיתה, וכדי לא להיות יוצא דופן, סיגלתי לעצמי מבטא ספרדי. היו בירושלים שוטרים שעלו ממרוקו ועדיין לא השתחררו מהעבר ומהמבטא שלהם. הקווים האלה לא עניינו אותנו כשייצרנו את אזולאי; רצינו שהוא יהיה מעורה בחיי הארץ וקבענו באופן כללי את קווי האופי שלו: איש טוב לב, דבר שמפריע לו בלי הרף, נשוי דווקא לאישה אשכנזייה. אשתו אינה יכולה ללדת. זה פוגע בו מאוד ונוסך עליו עצבות. לאחר שעבדנו על הדמות, חשבנו לאן נוביל אותה. בהתחלה לא ידענו שזה יהיה כל כך רציני, אבל הסוף עצוב. יש בסרט דברים מצחיקים, אבל מבחינה מסויימת הוא ידהים את הקהל, שחושב שזה סרט על שוטר מצחיק. זה התפקיד השלם והעמוק ביותר שעשיתי עד כה. זו דמות שלמה, המגיבה כמו במציאות. אף פעם לא הייתי עם דמות שגילמתי גם מחוץ לבמה. אני חי את אזולאי, זאת הזדהות טוטאלית איתו. אני הייתי אזולאי."

מתוך: "תפקיד ראשי לאזולאי"
מאת דורון רוזנבלום, "דבר השבוע"
9.7.71

למעלה: מוני מושונוב
ואלינור פלקסמן, מתוך המחזה
מימין: שייקה אופיר
וזהרירה חריפאי מתוך הסרט

בלדה לשוטר

מילים: אהוד מנור
לחן: נורית הירש
ביצוע מקוריי: אושיק לוי

כל הרחובות כבר ריקים הסמטאות כולן שלו
שוב הוא לבדו שוב רק עם צילו
כל הרחובות כבר ריקים הסמטאות כולן שלו
איך מה למהר או לאחר

לו להשיב ניתן את מחוגי הזמן
איזה עולם נפלא הוא היה בונה לו
רק להשיב ניתן את שחלף מזמן
איך העולם אז היה משתנה

עשר שנים לפחות הוא מהלך בין הצללים
שוב ושוב סובב בין הגלגלים
עשר שנים לפחות הוא מהלך בין הצללים
איך מי לאהוב או לעזוב

לו להשיב ניתן את מחוגי הזמן
איזה עולם נפלא הוא היה בונה לו
רק להשיב ניתן את שחלף מזמן
איך העולם אז היה משתנה

בוקר אפור באוויר הסמטאות כבר לא שלו
שוב אומרים לו לך, שוב אומרים לו בוא
בוקר אפור באוויר שוב משנה את התמונה
שמש אט יוצאת מגדנה.

כשאפרים פנה אלי בבקשה להלחין את פס הקול לסרטו "השוטר אזולאי" הרגשתי שאני מגשימה חלום. בהמשך, הלחנתי מוסיקה לסרטו "השועל לבול התרנגולות" ולמחזמר "סאלה שבת" שהועלה בהבימה. עם אהוד מנור שיתפתי פעולה בלמעלה ממאה שירים, ביניהם "בלדה לשוטר" - שיר הנושא של הסרט. השיר הזה נוגע עמוק בלבי: אינני יכולה לשכוח את התמונה של שייקה אופיר כשהוא עומד ומצדיע, דמעות בעיניו והמנגינה ברקע. השיר "בלדה לשוטר" זכה בפרס השיר האהוב ביותר בכל הזמנים בקטגוריית הסרטים הישראליים. אהוד נפטר בבוקר ה-12.4.05, בערב היינו אמורים להשתתף בטקס הענקת הפרס. קיבלתי אותו לבדי, בשם שנינו. מותם של אפרים קישון ואהוד מנור הוא לי אבידה גדולה. אין לי ספק שהעלאת ההצגה בתיאטרון הלאומי שלנו הייתה ממלאה ליבם בשמחה.

נורית הירש
ספטמבר 2009

קישון ו"הבימה"

מתוך: "קישון, דו-שיח ביוגרפיה"
מאת ירון לונדון, הוצאת "מעריב", 1993

לפי המסופר, התקרית לא פגעה כמלוא הנגימה בסמכותו כדרמטורג, ומוכן מאליו שתקופתו הייתה תור הזהב של "הבימה".

ירון: לא הייתה ל"הבימה" ועדת רפרטואר?

אפרים: הייתה, ובראשה ישב הסופר מקס ברוד. היא אף דחתה את המחזה שלי, אבל מיקשה הכריע פה אחד בעדו. הוא התפעל מן הסיפור המצחיק על אודות אדם הנמלט מבית המשוגעים ומצליח לחפור תעלה ברחוב אלנבי. אל תביט בי ככה, ירוני, כך בדיוק קרה. פריד ההונגרי קרא ב"אוי קלט" את רשימתי "תעלת בלאומילך", ובלבל בינה לבין המחזה שאותו לא טרח לקרוא. כיוון שכולם פחדו ממוצא פיו, ואפילו כוכבי התיאטרון בדרגתם של מסקיין, פינקל ורובינא, היו ממתינים לריאיון איתו בצייתנות לפני דלת משרדו, לא העז איש להתווכח עם קביעתו ש"המחזה הזה עם התעלה" הוא משהו יוצא מן הכלל, וצריך להציג אותו בלי אומר ודברים.

לקראת העבודה על המחזה התקיימה מסיבת עיתונאים, שבה הוצהר כי לראשונה בתולדותיה מציגה "הבימה" קומדיה. מיקשה סיפר לעיתונאים על העולה החדש הכותב עברית, והעלה על נס את השליחות הלאומית שממלא התיאטרון, ואפילו נאות לגלות משהו מתוכן "שמו הולך לפניו": "משוגע חופר טונל ברחוב אלנבי".

ירון: ספר לי על "הבימה" באותם הימים:

אפרים: בשנת 1952 עדיין הייתה "הבימה" תיאטרון מוסקבאי מאוד. ברטנוב הזקן לכד אותי פעם בפרוודור ואמר לי במבטא רוסי כבד: "אפרים, אנא היכנס אלי לרגע." הוא הושיב אותי מול שולחן האיפור שלו, ואילץ אותי לשמוע את פושקין בשפת המקור במשך שעה. כנראה שזו הייתה דרכו להביע חיבה. גם מישא, השוער של התיאטרון, היה רוסי, והוא התפרסם בשנאתו היוקדת לשפופרת הטלפון. כשצלצל המכשיר במשרדו

ירון: כמה זמן עבר מאז שסיימת את האולפן ועד ש"הבימה" העלתה את המחזה הראשון שלך?

אפרים: שנתיים בערך. ב-1951 הייתי באולפן וב-1953 הציגו את "שמו הולך לפניו". כתבתי אותו בעברית, אבל אחד מעורכי "העולם הזה", דב איתן, שיפץ פה ושם מתוך ידידות. באותם הימים הייתי לא רק חביבו, אלא גם חסידו של השבועון, אם לא בגלל סיבה אחרת, הרי בוכות עורכו הגראפי דאו, ידידי היקר דהיום, דוש.

ירון: אתה מציץ בהם לפעמים, בכתבי העת האלה?

אפרים: כמובן, בחזקת דע את האויב.

ירון: מעולם לא נאמר משפט כה קטן המכיל צביעות גדולה יותר.

אפרים: נכון, קאצ'ה, אני מציץ, אבל לא נפגע. אני בו באמת ובתמים למסחר הציני במצוקה המינית הגלובאלית. יוצקים גומי על האהבה, סוגרים את המתנה היפה ביותר של הטבע בקלטות וידאו מגעילות.

ירון: אפשר לשוב ל"הבימה"? איך קיבלו להצגה קומדיה של עולה בלתי ידוע?

אפרים: בטעות.

ירון: טעות של מי?

אפרים: של מיקשה פריד. כך קראו למנהל "הבימה" באותם הימים. הוא נשלח על ידי יושב ראש הכנסת, יוסף שפרינצק, להציל את התיאטרון ממשבר כספי קשה מן הרגיל. את הידע שלו בפנינסים רכש פריד בימי שירותו במס הכנסה, אבל באמנות הבמה לא היה לו שום מושג. אלא מה? בימים ההם הייתה נסיעה לחו"ל מציאה גדולה, ומיקשה לא החמיץ שום הזדמנות לנסוע, בתואנה שהוא רוכש שם זכויות של מחזות.

בין המציאות שגילה היה ספרון, ושמו "KANASTA. A NEW PLAY".

מיקשה חשב ש"פליי" מוכרח להיות מחזה, אבל כאשר שב ארצה, התברר שזה בעצם ספר הדרכה למשחק קלפים חדש.

ומישהו ביקש לשוחח עם אחד השחקנים, הוא היה משיב "איננה", בין אם המבוקש היה זכר או נקבה, ומוריד את השפוף.

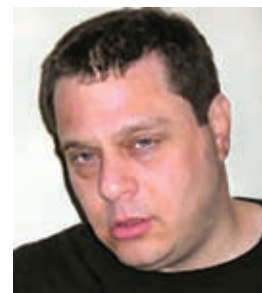
ירון: שפוף?

אפרים: שפוף. בוקר אחד באתי לתיאטרון כדי לשבת כמנהגי באחת השורות האחרונות לעקוב אחרי החזרות ולהתברך במזלי, שעמוד התווך של התיאטרון, ישראל בקר, לא רק שעזר לי בתחום המחזאות, אלא גם קיבל על עצמו את מלאכת הבימוי. אבל באותו בוקר עצר אותי השוער בכניסה: "הוי, אינן לך מה להיכנס, הורידו את המחזה שלך." האולם היה באמת חשוך והשמים נפלו על ראשי. רצתי לביתו של בקר. כן, הוועדה, איזושהי וועדה, ראתה את החזרות האחרונות והחליטה שההצגה אינה ראויה לעלות על קרשי תיאטרון מכובד. לך, דבר על לבם, התחננתי, אולי בכל זאת. בקר הלך לברטנוב ודיבר על לבו, שהמחזה אולי איננו כל כך מוצלח, אבל הרי אנחנו קרובים מאוד להצגת הבכורה ולמה להוריד עכשיו ולגרום לבחור העולה החדש אכזבה כזאת.

לברטנוב, זקן השחקנים, היה מעמד מיוחד בתיאטרון. הוא שקל וענה: טוב, באמת לא יפה ככה, נעשה הצגה סגורה

אחת למען המחזאי הצעיר. אבל לפני שייפתח המסך, התנה, הוא יבקש את הקהל שלא יתייחס להצגה בחומרה רבה מידי, כי יותר משהם עושים תיאטרון הם באווירה של אבל, ובמקום הצגת בכורה פומבית הוזמן קהל סלחני של ידידים להצגה סגורה. ברטנוב הופיע לפני המסך כמוסכם, והביע את בטחונו בשם הנהלת התיאטרון, שאפרים קישון עוד יכתוב דברים טובים יותר. בהמלצה החמה הזאת עלה המסך והתחילה אחת ההצלחות הכי גדולות בתולדות "הבימה".

אמות הספים רעדו מצחוק וממחיאות כפיים. ההצגה הופסקה עשרים פעם. כל רמו פוליטי התקבל בתשואות של שמחה והפתעה, כי הייתה זו הפעם הראשונה בתולדות מפא"י שעל בימת "הבימה" העזו לעקוץ את שלטונה. אמנם היה בארץ גם תיאטרון סאטירי מצויין, "המטאטא", אבל הוא לחם נגד שלטונות המנדט, וכשפרצה המדינה, איבד בבת אחת את כוח המחץ שלו. דיאלוג מתוך "שמו", כגון: "לאיזו מפלגה אדוני שייך?" "אני לא שייך. יש לי כבר שייכון.", היה חידוש מהפכני בימים ההם.

דניאל לפין

מיכה ליבנסון

נטע הקר

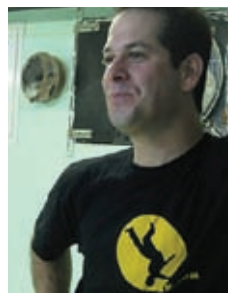
עפרה קונפנינו

פליס רוס

עידן סוכובולסקי

צחי פטיש

דני רחום

יוצרי ההצגה

דניאל לפין

(ממזה)

כתב לתיאטרון: הסטודיו למשחק של ניסן נתיב ובית מנעמי או חופי שוויצריה" (עם יוני להב), הבימה: "הבית ברחוב שינקין" (עם יוני להב), הסטודיו למשחק של ניסן נתיב וצוותא: "אני יודה ואחותו של הרמטכ"ל" (עם מיקי גורביץ'), בית ליסין: "מים קדושים" (עם מיקי גורביץ'), תיאטרון החאן: "המצליחים" (עם מיקי גורביץ') כתב להצגות הבידור- "יצפאן וסוויסה תחילה", "הביצה והתרנגולת" (מוני ובראבא), "מכבס ותולה" (אבר קושניר), "יצפאן וסוויסה -הפעימה השנייה", בין המחזות שתרגם: "נהג של פרס דיווי", "39 מדרגות", "חתונה מושלמת", "שחק אותה סם", "להפיק את איש סקפינו", "להציל את איש המערות", "טובים השניים". יצר וכתב את שדרת הטלוויזיה "החיים זה לא הכל". כמו כן כתב לטלוויזיה עבור התוכניות: "הו זה", "לילה גוב", "הערב עם אלי יצפאן", "המופע של קושניר", "יצפאן" (ערוץ 3).

מיכה ליבנסון

(בימוי)

למד בימוי תיאטרון וקולנוע בניו יורק, שם גם ביים הצגות וסרטים קצרים. לאחר קבלת תואר שני בבימוי מאוניברסיטת N.Y.U, שימש ככמאי בית ומשנה למנהל הכללי של התיאטרון הציבורי בפייטסבורג, פנסילבניה. מאז שובו ארצה ב-1980 ביים ברוב התיאטרות בארץ. במקביל, ביים תכניות בידור, מופעים מוזיקליים וסרטי פרסומת. ב-1985

זכה בפרס "כינור דוד" ובאותה שנה הוזמן לביים את "בת הגדוד" בבית האופרה של בוסטון. ב-1990 זכה במלגת השתלמות לבימוי טלוויזיה ב-BBC בלונדון. שימש כעורך ומגיש תכניות בגלי צה"ל. כיהן כמנהל האמנותי של פסטיבל ישראל, ירושלים מ-1994 עד 2001. בין עבודותיו בשנים האחרונות: "מירה'לה אפרת" (פרס הצגת השנה-העלאה מחודשת), "קופנהגן" (פרס במאי השנה ע"ש יוסף מילוא), "ביבר הזוכית", "המלביש", "רומנטיקאים", "מקווה" (פרס הצגת השנה), "פלדה", "נערי התיסטוריה", "מייק", "עלמה ורות", המחזמר "המפיקים" (פרס מחזמר השנה ופרס במאי השנה ע"ש יוסף מילוא), "מותו של סוכן" (פרס הצגת השנה-העלאה מחודשת), "באדנהיים 1939", "מי מפחד מווירג'יניה וולף", הפקת האופרה "דון ג'ובאני" בבימויו פתחה את עונת הטלוויזיה "החיים זה לא הכל". כמו כן כתב לטלוויזיה עבור התוכניות: "הו זה", "לילה גוב", "הערב עם אלי יצפאן", "המופע של קושניר", "יצפאן" (ערוץ 3).

נטע הקר

(תפאורה)

בוגרת המגמה לעיצוב תיאטרון בפקולטה לאמנויות, אוניברסיטת תל אביב. בין עבודותיה עיצבה תפאורה ותלבושות: "מהמטבח באהבה" (זוכת פרס ראשון לעיצוב תפאורה ותלבושות בפסטיבל להצגות ילדים חיפה 1999), "החתונה האחרונה" (ת' חיפה), "הומיר", "מסיבת פיגמות" (פסטיבל ישראל), "צורה לאהבה",

"כתר בראש", "מבקר המדינה 2005", "טייפ" (ת' הבימה), "מי מפחד מורג'ינה וולף" (ת' הקאמרי), "ג'ייפס" (ת' באר שבע), "רק אתמול נולדה", "הדבר האמיתי", "נסין האגדות" (יוכלמן-אשר), "עד אפס מקום" (תיאטרונטו), "אווז ומוזו בכפר קאקרוז" (המדיטק, חולון) וזכת פרס מעצבת הבמה של השנה להצגות ילדים 2008, "Geanes & Jeans" אחינועם ניני. עיצבה תפאורה: "הפלייבוי האחרון של העולם המערבי" (ת' הספריה), "יסודות עוינים", "אל עצמי" (ת' הקיבוץ), "אווטאר" (פסטיבל עכו, 2001, זוכת ציון לשבח על עיצוב תפאורה), "פוטו בגדוד", "ברוקלין בוי", "משיח", "אפרייל הקסום", "הרוזן ממונטה קריסטו" (ת' באר שבע), "שרה גיבורת ניל" (המדיטק, חולון), "סינית אני מדברת אליך" (ת' בית ליסין), "להקה" (ת' הבימה). עיצבה תלבושות: "ילדי הנרות" (ת' הקאמרי), "קופסה שחורה", "בגדי המלך" (ת' הבימה), "צל חולף" (ת' החאן), "מקווה" (ת' בית ליסין). מרצה לעיצוב במגמה לתיאטרון בשנקר.

עפרה קונפנינו

(תלבושות)

בוגרת החוג לתיאטרון במגמת עיצוב, אוניברסיטת ת"א. תואר שני בעיצוב תלבושות ותפאורה מאוניברסיטת N.Y.U. בין עבודותיה: "השקף", "דון פרלימפלין ואהובתו לבליסה בגן ביתו", "אשליה" "הנסיכה האמריקאית" (ת' החאן); "צור וירושלים",

"סינית אני מדברת אליך", "תפוחים מן המדבר", "נהג ציירת" (ת' בית ליסין); "עיר הנפט", "שמו הולך לפניו" (בשיתוף עם ת' חיפה), "ביבר הזוכית", "האב", "אנטיגונה", "הגיגה" (בשיתוף עם ת' הבימה), "הכתובה", "הרטיטי את ליבי", "הנפש הטובה מסצ'ואן", "מראה מעל הגשר" (ת' הקאמרי), "נמר חברבורות" (ת' הבימה)

פליס רוס

(תאורה)

בין עבודותיה: ת' בית ליסין: "מסעות עם דודתי", "מקווה"; התיאטרון הקאמרי: "עוז לי גוץ לי", "פיגמליון", "כנר על הגג", "מי מפחד מורג'ינה וולף"; ת' הבימה: "משתם של שני אדונים", "הכיסאות", "החיל האמין שוייק", "אנטיגונה", "אנה קרנינה", "התגיגה" (בשיתוף ת' הקאמרי). ת' החאן: "נולדו אשמים", "מידה כנגד מידה"; ת' באר שבע: "ירויות", "המתחזה"; בתיאטרות שונים בפולין: "קרומ", "מטוהרים", "פסיכוזיס", "4.48", "הדיבוק", "הסערה", "הבכחאי", "ריצ'רד II", "מלאכים באמריקה"; ת' שאובינה בברלין: "בג'ונגל הכרז"; ת' הלאומי הצרפתי בניצה: "חלום ליל קיץ"; ת' שאושפיל בבוון: "בעקבות הזמן האבוד". ת' שאושפיל האוס של הנובר: "מקבת"; ת' טונלגרופ, אמסטרדם: "מאדאם דה סאד", "לשונות"; האופרה הישראלית החדשה: "המדיום", "ייבגני אוניגין", "מסע אל תום האלף", "לה טראוויאטה"; האופרה הלאומית של ורשה: "ייבגני

אוניגין", "דון ג'ובאני", "אותלו", "מלכה פיק", "המלך אובו", "דון קרלוס", "ווצק"; האופרה הלאומית בוינגטון די סי: "אנדרה שנייה"; האופרה בפוזנן: "כך עושות כולן"; האופרה ד'פריס: "אפיגניה בטאוריס", "מקרה מקרופוליס"; האופרה במינכן: "ייבגני אוניגין". לאחרונה עיצבה תאורה למחזמר של רומן פולנסקי "נשף הערפדים".

עידן סוכובולסקי

(מוסיקה, עיבודים וניהול מוסיקלי)

יליד ת"א. למד מוסיקה באקדמיה למוסיקה באוניברסיטת ת"א ובבי"ס רימון. למעלה מ-25 שנה משמש כנגן, מלחין ומעבד בתחומי מוסיקה שונים ומגוונים. בין עבודותיו: "בוסתן ספרדי" (ת' הבימה); "היה או לא היה", "המלט" (ת' הקאמרי); "פיאף" (ת' בית ליסין); "מנופאווה" (ת' חיפה); "סוחר גומי" (ת' החאן). עבד עם מיטב אמני ישראל בתחום הבידור והזמר וביניהם: טוביה צפיר, חנה לסלאו, יוסי בנאי, יהונתן גפן, אריק לביא, ארקדי דוכין, הכל עובר חביבי, דפנה ארמוני, קובי אוז ואחרים. פעיל גם בתחום החינוך כמורה וכמדריך מוסיקלי בבתי ספר ובמגמות תיאטרון.

צחי פטיש

(בוניאוגרפיה)

יליד חיפה, נגן על פסנתר ותופים מגיל חמש. בגיל ארבע עשרה החל לרקוד ריקודי רחוב ("ברייקדאנס") ובמקביל למד מחול קלאסי ומודרני. סיים בהצטיינות את ביה"ס לאמנויות

"אינטרלוקו" שבמישיגן, ארה"ב. במהלך שירותו הצבאי הוכר צחי כ"רקדן מצטיין" והמשיך באימוניו. צחי רקד בלהקת "בת שבע" במשך ארבע שנים ובמקביל לימד ברחבי הארץ והחל ליצור לבמה ולטלוויזיה. ב-1997 הקים יחד עם דני רחום את קבוצת "שקטק". מופעי "שקטק" עלו עד היום ב-30 מדינות ברחבי העולם ובנוסף משתתפים חברי הקבוצה באופן קבוע בפרוייקטים אמנותיים מגוונים, ביניהם ההצגה "שלמה המלך ושלמי הסגלר" (ת' הבימה), תערוכות, קליפים, מייצגים ועוד. כיום ממשיך צחי ליצור ביחד עם דני כוריאוגרפיה, קטעי וידאו ומוסיקה לתיאטרון, פרסומות ומופעי בידור.

דני רחום

(בוניאוגרפיה)

יליד חיפה, רוקד ומנגן מגיל צעיר. לאחר שירותו הצבאי הצטרף לצוות "Club-Med", ככוריאוגרף ועבד ברחבי העולם. בהמשך, למד ב"Broadway Dance Center" בניו-יורק והפך למורה מבוקש בסגנון "היפ הופ", תוך יצירת סגנון תנועה ייחודי. בנוסף, השתתף כרקדן וכוריאוגרף במופעים רבים בניו-יורק וברחבי העולם. במקביל לעבודתו ב"שקטק", ממשיך דני ללמד וליצור כוריאוגרפיות, קטעי מוזיקה וידאו להפקות במה וטלוויזיה רבות בארץ ובחו"ל.

מירב הררי

בוגרת ביה"ס הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי" 2008. בין תפקידיה: "איך להצליח בעסקים" (הדי לה-רו), "סינדרלה" (האחות החורגת), "קברט" (פרנצ'י), "שיער", "פיטר פן" (טייגר לילי), "יוסף וכתונת הפסים המשגעת" (ת' הספרייה); "בראבו-שרים 90", "הקומקום והמטאטא", "שעה יפה ליוגה", "יוליוס קיסר" (קליאופטרה) (ת' הבימה); בתיאטרון המסחרי: "עלי באבא ו-40 השודדים".

רוברט הניג (פרנץ קישהוט/הורנביץ/סדרן)

בוגר ביה"ס הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי" 1971. השתתף בהצגות: "טרטיף", "חלון בלהות", "משרתם של שני אדונים", "זעקי ארץ אהובה", "שלוש אחיות", "ביקור הגברת הוקנה", "הקוקוריקו", "החיייל האמיץ שוויק", "1913", "יוליוס קיסר", "לב טוב", "מראה מעל הגשר", "המכשפה", "הקומיקאים", "בגדי המלך", "מבקר המדינה 2005", "נמר חברבורות", "נודניק", "רומנטיקה", "הגיגה", "הווג המזור", "כל החיים לפניו" (ת' הבימה); "הלילה השניים עשר", "מעלה קרחות", "הקמצן" (ת' לילדים ונוער); "עלי כינור", "הלילה השניים עשר", "טרטיף", "אנדורה", "הצל", "כותרת ראשית", "הקומיקאים", "המיזנטרופ", "חלום ליל קיץ", "צריך פיאט בחיים", "אותו ואת בנו", "הספר מסבילה", "אלוף הסדרות", "תמונות מבוארית תחתית", "רק בימי ראשון", "ברווז הפרא", "מותו של סוכן", "דודתו של צ'רלי", "הנפש הטובה מסצ'ואן", "קומדיה של טעויות", "הביצה" (ת' באר שבע); "טנוז", "קומדיה שחורה", "ברנשים וחתוכות" (ת' בית ליסין), "שירה" (ת' הקאמרי).

נועה גודל

בוגרת בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי" 2008. למדה בבית הספר למוזיקה "רימון". בין תפקידיה: "שיער" (שילה), "סינדרלה" (האחות החורגת), "אויטה", "מיקה שלי", "יוסף וכתונת הפסים המשגעת", "גריז" (U.S. סנדי), "קברט" (פרנצ'י), "החיייל האמיץ שוויק" (קאטי קאקוני) (ת' הספרייה); "ברדווי וכל הג'אז", "לאס וגאס תל אביב" (קפה תיאטרון - ת' הקאמרי); "בראבו-שרים 90", "הקומקום והמטאטא" (ת' הבימה). טלוויזיה: "דואט ישראלי".

ניב הלפגוט

בוגר בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי" 2008. בין תפקידי: "שיער" (רב סרן מונטגרו), "Cats" (מקאביטי), "החיייל האמיץ שוויק" (וודציקה), "אלפי" (המפרי) (ת' הספרייה); "בראבו-שרים 90", "הקומקום והמטאטא" (ת' הבימה); בתיאטרון המסחרי: "עלי באבא ו-40 השודדים".

השחקנים

את תכנית הספורט "ספורט T.V.", מנחה טקסי האוסקר הישראלי ופרס התיאטרון. זוכה פרס לנדאו 2003, פרס השחקן הקומי של השנה: "קצרים".
3 פרסי איש השנה: בקולנוע, בתיאטרון בבידור.

מוני מושנוב (השוטר אזולאי)

27 שנה על הבימה המקצועית. בין ההצגות הבולטות בהן השתתף: "החווה", "תל-אביב הקטנה", "זרים", "מותו של סוכן", "הקומיקאים" "העז או מי זאת סילביה?", "39 המדרגות". כמו כן ביים ושיחק במחזות "הכיסאות", "רומנטיקה" ו"בגידה" וכן ביים את "חתונה מושלמת" (ת' הבימה); "רומיאו ויוליה" (רומיאו), "ליל העשרים" (נפתלי), "גוג ומגוג שואו", "זלמנאים", "שרגא קטן", "רגעים", "קריזה", "הכפיל" (ת' חיפה); "מותו של סוכן" (הפי), "המתלבט", "אני לא רפפורט" (ת' הקאמרי); טייסים", "משחזי הסכינים הסיני" (ת' נווה צדק); "אחרון הפועלים", "עד מאה ועשרים" (ת' בית ליסין). השתתף בתוכניות הבידור: שלושה "ערבי חד פעמי" וכן: "פתאום ביהד", "הביצה והתרנגולת", "רואים כפול" עם שלמה בר-אבא. בקולנוע: "מסע אלונקות", "בכל פעם שאנו אומרים שלום", "אהבה צעירה", "בסמה מוצ'י", "חתונה מאוחרת", "קדמה", "מתנה משמיים", "שנת אפס", "מחילות", "הלילה הוא שלנו" ועוד. בטלוויזיה: בדרמה "המקלחת", ובסדרות הטלוויזיה: "זהו זה", "קצרים", "מושנוב בדרכים" ו"בטיפול". הגיש בטלוויזיה החינוכית

נצר אלוני

בוגר סמינר הקיבוצים 1997. ביו תפקידי: בתיאטרון הבימה: "הדיבוק", "הר לא זו", "החיייל האמיץ שוויק", "ילדי הקירות", "יוליוס קיסר", "ואו התחבקנו", "מראה מעל הגשר", "בגדי המלך", "חודש בכפר", "הלהקה". בת' היידיש שפיל: "ילדי הצל", "יאשקע מוזיקנט", "הגלגל מתגלגל לו", "הזכייה הגדולה", "הקוסם מלובלין". באנסמבל עתיים: "מקבת". בת' הקיבוץ: "הם יגיעו מחר". בלירן הפקות: "פרח לב הוזהב", "הברווזן המכוער".

שמוליק כהן (תמהוני)
בוגר בית הספר למשחק של ניסן נתיב. השתתף בקבוצת צעירי הבימה. בין תפקידי: "מעגל הקיר הקוקו", "מלחמת אחים", "גן ריק", "הווג המזור" (תיאטרון הבימה). "חשמלית ושמה תשוקה", "צור וירושלים" (תיאטרון בית ליסין).

לירון יואלי

בוגרת בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי" 2008. שירתה בלהקת חיל חינוך. בין ההצגות שבהן השתתפה: "שורת המקלה", "Cats", "אויטה", "אירמה לה דוס", "גייקל והייד", "פיטר פן" (ת' הספרייה); "בראבו-שרים 90", "הקומקום והמטאטא" (ת' הבימה); בטלוויזיה: "שרים שנשארים", ערב להקות צבאיות, חידון התנ"ך.

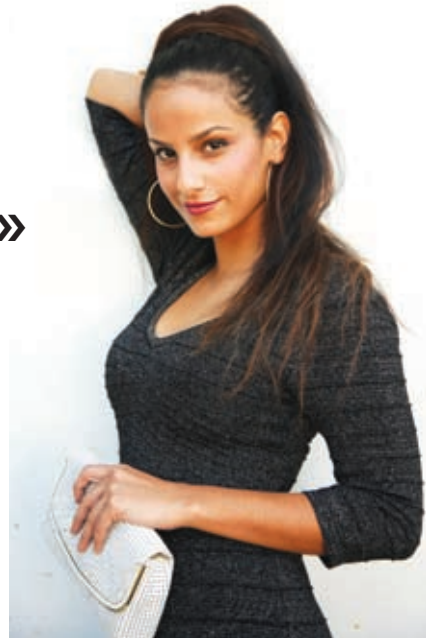

לירון לוי

בוגר בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי" 2008. בין תפקידי: "הם יגיעו מחר" (אלכס/שרעבי), "תום סוייר והאקלברי פין" (תום סוייר), "שורות המקלה" (פול), "Cats" (אלונזו), "יוסף וכתונת הפסים המשגעת" (שמעון) (ת' הספרייה); "בראבו-שרים 90", "הקומקום והמטאטא" (ת' הבימה).

אלינור פלקסמן (מימי)
 שרתה בלהקת הבקו"ם. ביגרת בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי" 2008. בין תפקידיה: "שיעור" (דיון), "שורת המקלה" (מוראלס), "Cats" (החתולה השחורה), "פאניקות קטנות" (ג'ו) (ת' הספרייה); בראבו שרים 90", "הקומקום והמטאטא" (ת' הבימה); "עליזה בארץ הפלאות" ("אגסים הפקות").

» קולנוע וטלוויזיה וכן בסרטים זרים. בין תפקידיה: "אשכבה", "הזונה מאהיו", "הבכיינים", "הרומנטיקאים" (ת' הקאמרי); "הנהג של מיס דייזי", "יש לי כינרת" (ת' באר שבע). שיחק בלמעלה מארבעים סרטים וביניהם: "ארבינקא", "תעלת בלאומילך", "השוטר אזולאי", "משפחת צנעני", "הצילו את המציל" "מבצע יונתן", "מלך ליום אחד" ועוד. בטלוויזיה: "ארץ קטנה איש גדול", "משפחת עזאני", "רחוב סומסום", "הישראלים". בשנת 2000 זכה בפרס אופיר למפעל חיים.

גבי עמרני (אלברט)
 שרת בלהקת הנח"ל. היה חבר בלהקת הקיבוץ הארצי, היה חבר בלהקת ענבל והשתתף בסיוור הגדול באירופה וארצות הברית. השתתף בלהקת "בצל ירוק" עד פירוקה. בשנת 1962 השתלם בארה"ב בסטודיו של הרברט ברגהוף ואוטה האגן. מאז שובו מארה"ב בשנת 1966 השתתף בהצגות בידור, תיאטרון,

רותי לנדאו (בטי)
 ביגרת ביה"ס הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי" 1985. בין תפקידיה: "הבחורים בדלת ממול", "בוסתן ספרדי", "קן הקוקיה", "מניין נשים", "הגאהבים והנעימים", "8 נשים", "חתונה מושלמת", "אנה קרנינה", "שעה יפה ליוגה" (ת' הבימה); "המלאך הכחול" (ת' באר שבע); "כאילו בחלום" (ת' הספרייה); "העד", "פצפונת ואנטון" (ת' ילדים ולנוער); "בצחוק ובדמע", "נפט" (פסטיבל עכו). טלוויזיה: "חלומות נעורים". קולנוע: "ולקחת לך אישה".

דב רייזר (לפקוביץ')
 בוגר ביה"ס הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי" 1971. בין תפקידיה: "הפיוזיקאים", "משפט הקופים", "אמיל והבלשים" בהם הופיע ב"הבימה" כילד. "הלילה השנים עשר" (סר אנדרו אנצ'יקו), "אנה פרנק" (קראלר), "טומי תם" (המלך) - (ת' לילדים ולנוער). "טרטיף" (טרטיף), "הלילה השנים עשר" (מלווליו), "אופרה בגרוש" (מקי סכינאי), "מסיבת יום הולדת" (סטנלי), "המיוזטרופ" (אלצסט), "צריך פיאט בחיים" (אנטוניו), "המתאבד" (ת' באר שבע); "סולומון גריפ" (יהושע), "מהגוני" (ג'ים), "אורזי המזוודות" (ויגי) (ת' הקאמרי). "בשפל" (שחקן), "הנרי ה-4" (הנרי) (ת' הספרייה). משנת 1986 בת' הבימה: "מעגל הגיר הקווקוי", "גן ריקי" (יואב), "הנפש הטובה מסצ'ואן" (ואנג), "גן הדובדבנים" (יאשה), "סוף ההתחלה", "עסק משפחה" (בנדיקט), "רעל ותחרה" (טדי), "מלך היהודים", "משרתם של שני אדונים" (פנטלון), "הדה גאבלר" (השופט), "ביקור הגברת הזקנה" (ראש המועצה), "קוקוריקו" (פונטינאק), "החילי האמיץ שוויק", "ההולכים בחושך", "קן הקוקיה" (הארדינג), "הבילות מאמריקה" (יואל ברג), "ללכת עד הסוף" (רודולף), "הגאהבים והנעימים" (אלתר), "בגדי המלך" (אלכסנדר טורנו), "חודש בכפר" (שפיגלסקי), "מבקר המדינה 2005" (צוקר), "מישהו שישמור עלי", "התגיגה", "פירוים", "דיבוקים", "טיקוצ'ין בת-ים", "לילה במאי" (דר' לויז), בטלוויזיה: "זהו זה", "סיפורים בראש", "רחוב סומסום", "מוצי'ש", "הכל נשאר במשפחה".

פיני קידרון (בז'ראנו)
 בוגר בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי" 1996. בין תפקידיה: "המכשפה" (גרשון / קצב / מטיל סכינים), "תמרה" (פקיד קבלה / ארו / נהג מונית), "ללכת עד הסוף" (דייב), "הגאהבים והנעימים" (שמואל איסר / פייביש), "בגדי המלך" (בובו פורטונה), "שלמה המלך" (ולמי הסנדלר) (יורם, שולישית "פרווק" (זוכה פרס אנשי הבידור 2003). בין תפקידיה: "פוקר" (ת' הרצליה). בקולנוע: "מכתבים מאמריקה", "החוקים" (שורדים). בטלוויזיה: "הבור" (אבי) "הטחול" (אסולין), "מילואים", "בובות", "מסודרים".

שלומי קוריאט (עמר)
 בוגר תלמה ילין 1994. למד בביה"ס הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי". היה חבר בשלישית "פרווק" (זוכה פרס אנשי הבידור 2003). בין תפקידיה: "פוקר" (ת' הרצליה). בקולנוע: "מכתבים מאמריקה", "החוקים" (שורדים). בטלוויזיה: "הבור" (אבי) "הטחול" (אסולין), "מילואים", "בובות", "מסודרים".

מני פלורנטי (רוכב)
 בוגר הסטודיו של יורם לווינשטיין, 2008. בין תפקידיה: "הבימה" הסטודיה הדרמטית מציגה" (נחום צמח), "בגידה" (מלצר) (ת' הבימה). זוכה פרס שחקן מבטיח לשנת 2008 בפסטיבל "עתידי התיאטרון" בצוותא.

אריה מוסקונה (לפקוביץ')
 בין ההצגות הבולטות בהן השתתף: "תמרה" (ג'וליוס/עמוס), "יומנה של אנה פרנק" (מר ואן דאן), "מאמי", "קופסה שחורה", "זמן אמת", "מבקר המדינה 2005", "תקופת הסתגלות" (מר מקגילקאדאי), "אוגוסט מחוז אוסייג" (ת' הבימה); "אחרון הפועלים", "טנוי" (ת' בית לסיק); "השקרן", "גטוי", "פיגמליון" (דוליסל) - (ת' חיפה); "קייבוץ L.A." (ת' באר שבע). בהפקות המוסיקליות: "פרפר בתוך אגרוף", "אנני", "בני בום", "מאמי". בקולנוע: "זולגות הדמעות מעצמן", "לילה סדה", "טיפת מול", "חובו של אהרון כהן". זוכה פרס האוסקר הישראלי על משחקו בסרטים "מעבר לים" ו"עפולה אקספרס".

